

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 39.

26de september 1897.

23de aarg.

Duffen bades.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksplr. leverses det for 40 cents, og over 25 eksplr. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar erpedittionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Pille Beppo.

u er det mange, mange aar siden. Men det faar være det samme; historien er lige morsom for det. Den lille Beppo var en italiener — saa mente ialfsald alle og enhver; thi det var i Venedig, at han første gang saa dagens lys. Han saa ogsaa aldeles italiensk ud med sine store, mørke øine, sit sorte, krøllede haar og gulagtige ansigtsfarve.

Hvem hans foreldre var, vidste ingen. For ti aar siden var man en aften kommen værende op til et lidet hus med moderen, som var syg og elendig. Gondolieren — saa kaldes en roerstærk dernede — fortalte sin hustru, der var sødt i Østerrig, at den fremmede var kommen med dampbaaden og havde bedt ham om at ro sig iland. Han havde spurgt efter hendes reisetøj, og hun havde da svaret, at det var kommen væk for hende undervejs, men at hun haabede at faa det igjen i Venedig; derpaa var hun sunken bevidstløs om i baaden. Schuld af medlidenhed havde han bragt hende med hjem, hvor hans elskværdige kone plejede hende, saa godt hun kunde. Noogle dage senere fortalte gondolierens kone sine forbausede børn, at den fremmede dame om natten havde faaet en liden gut. Man ventede frem husefs bugge, hvori deres mindste bror havde ligget for ikke lang tid siden, og saa fik de smaa lov til at komme ind og se paa den lille skabning, som saa der i buggen med sit rynkede, røde ansigt. Alle fem søstende blev straks glade i den lille og kappedes om at faa lov til at bugge og passe ham, og dette fik de ogsaa rigelig anledning til; thi kort efter døde den syge dame, og de brave folk besluttede sig til at tage barnet til sig.

De søgte naturligtvis paa enhver mulig maade at faa oplysning om den lilles for-

ældre, men forgæves. Hendes reisetøj var som sagt kommen væk undervejs, saa det ikke kunde sætte dem paa spor i saa henseende, og før sin død havde hun heller ikke selv kunnet give nogen oplysning; hun havde hele tiden været saa rent syg og elendig. Heller ikke i hendes lomme fandt man breve eller andet, som kunde bringe lys i sagen.

Barnet fik i daaben navnet Beppo. Tiden gik, og gutten vidste ikke andet, end at han var gondolierens søn; der blev ingen forskjel gjort mellem ham og de andre børn, han fik samme mad, samme klæder og blev altid vist samme kjærlighed som dem. Først da han var otte aar gammel, fik han andeheden at vide. Den brave gondolier laa paa dødsleiet, og hans kone var allerede død nogle maaneder i forveien. Pleiefaderen maatte da fortælle den grædende gut, hvad der var hændt for otte aar siden, og gav ham to ting, som man omhyggelig havde gjemt som en erindring om moderen. Det ene var en guldring, som hun havde haft paa fingeren, og indi hvilkens der var indriset to bogstaver; det andet var et lidet kors, som den afdøde havde haft om halsen. Gondolieren nærede stor beymring for guttens fremtid. Hans egne børn havde hans bror, der boede i Mailand, lovet at sørge for. Men hvad skulde der blive af Beppo?

„Du har intet menneske i hele den store verden at gaa til“, sagde pleiefaderen, idet store taarer trillede nedad hans kinder. „Men Gud vil visseelig sørge for dig. Ved inderlig til ham om hjælp, og du skal se, at der nok bliver hjælp at faa for dig ogsaa.“

* * *

Disse ord stod Beppo og tænkte paa, da han to aar senere stod ved den store kanal i Venedig med hænderne i lommen og stirrede ned i det blaa vand. Hvor lang tid var ikke gaaet hen, og dog var der ikke noget menneske, som beymrede sig om ham.

O, det havde været en haard tid for den foreldreløse gut, da man førte væk hans kjære pleiefaders lig. Onkelen reiste afsted med de andre børn; de græd ved at skulle skilles fra Beppo; men onkelen forsikrede, at han umulig kunde tage mere end seks fremmede børn i huset; thi saa mange var det, som broderen havde efterladt sig.

Han gav imidlertid Beppo nogle stillinger, og med dem i lommen maatte gutten forlade det tomme hus. I de tider fandtes der ikke

i den store stad noget offentligt fattigvæsen, som han kunde obergibes til. Som mere end en fattig maatte han om natten finde sig et leie under en eller anden brovælving eller i en kirkeindgang. Vange følte han sig dog aldrig. Naar han om morgenen vaagne, saa han ober sig den deilige blaa himmel, og naar han lagde sig om aftenen, tindrede de blinkende stjerner ned til ham og mindede ham om den himmelske fader deroppe, som visse ikke havde glemt ham, den faderløse lille. Det kunde vel undertiden hændte, at han frøs, naar han vaagne; men han levede jo under Italiens varme sol, saa det ikke var saa ilde i saa henseende, som man kunde tro. Hvor langt anderledes haardt er det ikke for mangt et fattigbarn i London at ligge ude i denne kys raa, kolde luft, som saa ofte tidlig knækker de smaa statters helbred!

Og to venner havde han fundet — to trofaste venner, som han ikke for alt i verden vilde skilles fra. Hvem kunde vel disse være? Ja nu skal vi høre.

Da den statters gut med tungt hjerte havde forladt det hus, hvor han i de forløbne aar, var bleven vist saa megen kjærlighed, havde han i time efter time vandret om i byen; men ingen havde et venligt blik eller et venligt ord til det foreældrelse barn. Aftenen faldt paa. Han var netop kommen ind i den store gade, der fra Markuspladsen strækker sig langs den store kanal. Den lille saa bedrøbet op paa de store huse, hvor saa mange levede i velstand og overskud. Taaernerne kom ham i øinene, og tilsidst kunde han ikke holde det ud, men begyndte at hulke høit med begge hænder for ansigtet.

Bludselig for han op ved, at nogen rørte ved hans skulder. Da han vendte sig om, saa han foran sig en mand med ruffet haar og fillede klæder. Beppo havde seet ham mange gange før; alle folk i byen kjendte ham; det var den statters Antonio, et sindstegt menneske, der var aldeles usladelia, og som man derfor lod streife omkring i byen ganske, som han selv vilde. Man havde flere gange villet have ham ind i et fattighjem, hvor han ikke vilde komme til at lide nogen nød; men Antonio havde ikke kunnet holde ud at være der mere end nogle saa timer itræk; det var for trangt for ham der; han foretrak altid at være under Guds frie himmel.

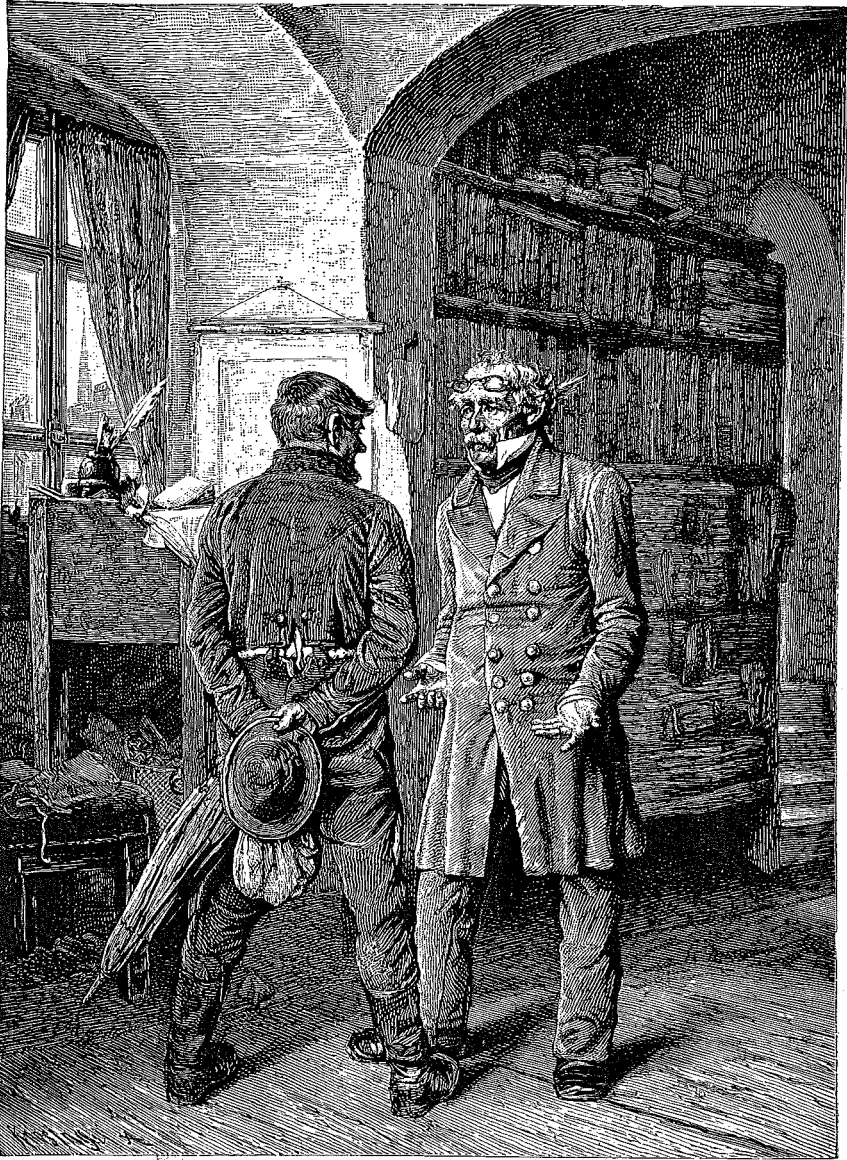
„Hvorfor græder du?“ spurgte Antonio,

og Beppo var straks villig til at fortælle sin historie. Den statters galning forstod sikkerlig ikke halvparten af, hvad gutten fortalte; men saa meget forstod han dog, at Beppo var ulykkelig, fordi han ikke havde noget sted at ligge om natten. Det var mærkelig, mente Antonio. Saalænge der fandtes broer og kirkeporte, behøvede man ikke at være raadvild i saa henseende, selv om det regnede aldrig saa meget. Han foreslog for Beppo, at han skulde slaa følge med ham, og den lille gut gik med glæde ind paa dette forslag. Siden havde de to aldrig en eneste nat været skilt fra hinanden.

Dagen igjennem vandrede gutten omkring i byen og benyttede hver leilighed til at tjene nogle stillinger for sig og sin ven. Han havde hos sin pleiefar lært baade det ene og det andet, som nu kom ham til nytte. Blandt andet var han allerede meget flink til at ro, saa han tjente sig mere end en skilling ved at hjælpe til med det. Saadanne penge anvendte han ofte til at kjøbe frugt, som han solgte paa gaden. Paa denne maade tjente han en del, og ligesaa ved at bære pakker for folk. Egge gjorde han aldrig; hans pleiefar havde nemlig tidlig lært ham, at det var en skam at betle, saalænge man paa nogen maade kunde tjene det nødvendige ved eget arbejde. „Guds velsignelse hviler over den slittige“, havde gondolieren ofte sagt, „men den dovne maa ikke haabe paa hans hjælp.“

Sin lille fortjeneste bragte Beppo til Antonio og saa raad slog de om, hvad de skulde kjøbe for dem. Store bekymringer havde de imidlertid ikke af sin husholdning, da de var meget beskedne i sine fordringer. Med hvilket velbehag nød de ikke saa en eller anden trappe sit tarvelige maaltid!

Søndagen var altid en festdag for Beppo. Da vaskede han sig tidlig om morgenen mere omhyggelig end ellers i det salte havvand. Han forsøgte ogsaa at børste Antonio, saa dennes klæder kunde saa et mere festligt udseende. Og saa stak han gjerne en blomst i baade sin egen og sin vens hat, hvorpaa de vandrede til kirke for at takke Gud for alle hans velgjerninger i den forløbne uge. Ofte talte den lille gut med sin ven om mangt og meget af det, som han havde lært af sin pleiefar; især var dette tilfælde, før de lagde sig om aftenen, og saa bad han Antonio at knæle ned ved siden af sig, mens

Paal Sørbo hos profurator Olsen.

Liden kunstner.

han bad. Den stakkars tulling sad altid stille som en mus, mens Beppo fortalte; kun nu og da sendte han et forvirret blik op mod himmelen. Han svarede ikke; men saa meget forstod han dog, at der oppe i himmelen levede en fader, som ogsaa elskede ham, og at denne fader havde sendt sin søn ned til jorden for at bringe alle mennesker til Gud. Han forstod ikke meget; men det lille var nok til at gjøre ham overmaade lykkelig. Antonio var altid tilfreds og lykkelig; hver morgen hørte man ham glad synge fra sit haarde stenleie.

Det havde ogsaa været dage, da Beppo ikke tjente noget, saa de ikke havde penge til det aller nødvendigste. Antonios ansigt kunde da saa et alvorligt præg. Betle vilde han ikke ligetil gjøre; thi han vidste, at hans lille ven syntes saa daarligt om det; men han stillede sig gjerne udenfor et eller andet hotel i haab om at saa noget, og i saa henseende blev han aldrig skuffet; thi om ikke et ord kom over hans læber, saa var hans øine talende nok, og alle havde medlidenskab med det stakkars menneske. (Forts.)

Min lille Ada.

Jeg heder Anton Hunt og har et nybygge langt borte i vesten, omgivet paa alle sider af milelange prærier. Der fandtes ikke et hus saa langt man kunde se, da vi flyttede did, min hustru og jeg, og de naabur vi nu har er snart talte. Der er meget ensomt, men vi er blevne vant med det, og har lært os at elske stilheden og ensomheden herude.

En dag for ti aar siden skulde jeg rejse til nærmeste by — det er juft ikke nogen kort vei — for at sælge en del ungfæ, som vi havde født op om sommeren, og saa tillige gjøre nødvendige indkøb for vinteren, da vi paa den aarstid er endnu mere adskilt fra den øvrige verden. Jeg skulde kjøbe kaff, sukker og alt nødvendigt til huset og til klæder, men først og fremst skulde jeg kjøbe en dukke til vor yngste lille pige, Ada, „stienstenen“, som jeg plejede at kalde hende. Hun havde aldrig haft en kjøbt dukke, kun saadanne, som var syet sammen af lapper. Ada kunde ikke tænke paa andet i mange dage og talte ikke om andet end den nye dukke, og

da jeg rejste, stod hun nede ved porten og raabte efter mig:

„Kjøb en rigtig stor, en rigtig stor dukke, papa.“

Ingen anden end en far, og det en far, som har en saadan sød liden pige, som min Ada, vil kunne forstaa, hvor ofte dukken kom i mine tanker, og hvordan det første, jeg gjorde, efter at have solgt ungfæret, var at gaa ind i byens fornemste legetøjbutik og spørge efter dukker. Jeg valgte en meget stor, som kunde aabne og lukke sine øine og som tillige skreg, naar man trykkede den i brystet, og det kunde være udtrykt baade for glæde og sorg, forstrebte butiksfruen. Den blev pakket i papir, og jeg tog den under armen tilligemed en hel del andre patter, syfager og andet, som var opkræbet paa en lang liste, og saa tillige en liden pakke sukker-tøj af forskjellig slags. Det var for min lille Ada.

Det havde været forsigtigt, om jeg var bleven natten over i byen og ikke havde begivet mig afsted før næste morgen, men det var mig om at gjøre at komme hjem saa snart som muligt og saa — ja jeg behøver ikke at sramme mig over det — jeg tænkte ogsaa paa, hvor lille Ada ventede paa sin dukke, og jeg længtede selv efter at se hendes store glæde og overraskelse.

Jeg havde en af mine stadigste heste, som nu havde at bære baade mig og mine mange indkøb. Mørket faldt paa hurtigere end jeg havde ventet, og jeg var neppe kommet en mil fra byen, før det var fuldstændigt mørkt, saa jeg neppe kunde se en haand foran mig.

Det foruroligede mig dog ikke, da baade hesten og jeg kjendte hver bønning af veien, og vi behøvede ikke at frygte for at møde nogen. Efter at være kommet endnu en mil frem, begyndte det at blæse en ren orkan og regnet strømmede tillige ned. Jeg red saa hurtig, som det var muligt, men jeg havde endnu langt igjen til hjemmet, da jeg pludselig hørte nogle underlige lyd, som mest lignede et barnestrig. Jeg holdt hesten og lyttede — der hørtes det igjen. Jeg raabte og hørte som et svagt svar. At se noget i dette u-jennemtrængelige mørke var umuligt. Jeg steg af hesten og samlede mig frem med ridepissen. Saa raabte jeg igjen og hørte atter et svar. Rød af mig er jeg ikke, det ved jeg, men den aften gik det som en gysen gennem mig gang paa gang. Jeg tænkte

haade paa røvere og andet. Alle vidste, at jeg havde været i byen og solgt mit ungsæ, og at jeg saaledes havde en sum penge paa mig. Overtroist er jeg heller ikke — men — et virkelig menneskebarn, hvordan skulde vel det kunne være ude saa langt borte paa sletten og midt om natten? Umuligt. Stam at sige, manglede der ikke meget paa, at jeg var vendt om og havde skyndt mig affted. Men da hørte jeg atter en klagende lyd, som af et barn halvt isøne, og jeg sagde til mig selv:

„Har et barn forbildet sig hid ud, saa Anton Hunt er ikke den, som vil lade det ligge og dø.“

Jeg samlede omkring i mørket tilhøre og tilbenske, ledet af en undertrykt hullken, og fandt saa tilslut et lidet barn sammenkrøben paa en sten, og hele den lille krop skjalt af kulde og forstrækkelse, da jeg tog det op paa mine arme. Jeg steg atter op paa hesten og svøbte barnet saa godt jeg kunde ind i min kappe, trøstende det med, at vi skulde ride hurtigt hjem til mama, — barnet syntes dødsstræt, og det varede ikke længe, inden det havde grædt sig isøvn i mine arme. Det lille hoved hvilede saa trygt mod mit bryst, og den ene lille haand holdt næsten krampagtig fast i min arm. Jeg tænkte paa min egen lille pige, som nu i nattens stilhed vilte ved sin mors side og drømte om sin nye dukke. Gud bevare min egen lille pige fra nogenfinde at komme saadan paa bildspor, som dette skaffars barn, hvem Guds dog i sin naade havde ladet mig redde fra den visse død ude paa den øde slette. Barnet havde sovet mindst en time, da jeg til min forundring opdagede lys i vinduet paa bort hus.

Jeg tænkte, at min betænksomme hustru havde ladet lampen brænde, i den tanke, at jeg skulde komme hjem om natten, men da jeg red ind paa gaarden, forstod jeg, at der var noget særligt paafærde. Jeg gik med tunge skridt op mod huset, greben af en uforklart angst, hjertet bankede, saa jeg maatte staa et øieblik i gangen med haanden paa dørrinken. Endelig aabnede jeg døren og traadte ind. De saa naboer, vi havde, var samlede der, og paa en stol med hovedet heldet mod bordet sad min hustru badet i taarer. Da hun saa mig, skulde hun anfattet paany.

„D, lad ham ikke saa det at vide, det vil dræbe ham“, hulkede hun.

„Hvad er der hændt, naboer, svar mig? Hvad er det for en ulukke?“ spurgte jeg angstfuld.

De saa tvilende paa hverandre. „Berolige dig, fader Anton — men sig os først, hvad bær J der i eders arme?“

„Et skaffars barn, som har forbildet sig“, svarte jeg, „jeg fandt det dernede paa sletten. Tag vare paa det, naboer, og lad mig saa saa vide, hvad der er hændt her?“

Med disse ord løftede jeg det sovende barn ned fra mine arme og fandt — at det var mit eget barn, min Uda!

Det var min egen lille skat, som jeg havde fundet derude i mørket paa den øde slette.

Mit eget barn var vandret affted for at møde papa og den nye dukke, mens hendes mor var optaget med arbejde, og da hun saa blev savnet og man forgjæves havde søgt efter hende paa alle kanter, havde man tilslut opgivet haabet om at finde hende, og saa havde man samlet sig om den fortvilede mor.

Jeg sank paa knæ der, hvor jeg stod og takkede Gud for mit barns underfulde rening.

Hvad jeg her har berettet, er viselig ikke nogen merkværdig historie, men det viser dog paa en mere end almindelig paatagelig maade, Guds indgribende haand i sine børns liv.

I mørke stormfulde nætter, naar vinden fæver tudende over de store milevidde sletter, tænker jeg ofte paa min lille pige, da hun sad derude ensom grædende, og mit hjerte vil næsten stanse, naar jeg tænker paa, hvordan det skulde været, om Gud ikke i sin naade havde ladet mig høre den svage hullken.

Ja det er vist, og det er det, jeg vil have sagt med denne lille beretning, at besigtelsen af det, vi gjør for Herren og af kjærlighed til ham, kommer ofte nærmere bort eget hjem, end vi kanste nogenfinde vover at tænke og haabe.

Men sket skuffer sig ved at tænke, at om han kunde opnaa, hvad han ønsker, saa skulde han ret prise sig lykkelig. Naar et ønske er opnaaet, fremkommer et andet — ja endog flere: Skyndfor findes tilfredsstillelse kan han saa kjende et forsøget begjær. Jo mere bildt, jægeren har nedlagt, jo mere elsker han jagten.

Paal Sørbø hos prokurator Olsen.

(Se billedet.)

En mere strid og vrang mand end Paal Sørbø fandtes der ikke i hele bygden; han var en ren mester i at trætte og krangle. Slig en far var det ikke hyggelig at være nabo til, det fik baade Olav Nordbø og de andre gaardmænd i hans grannelag føle baade én og mange gange. Og han var ikke den, der var ræd for at bruge baade fust og fantestreger, naar det kunde hjælpe.

Men tilsidst blev det for ilde. Et par af naboerne slog sig sammen og besluttede endelig engang at søge ved øvrighedens hjælp at faa ende paa alle Paal Sørbø's fantestreger; det var forbi med deres taalmodighed; hvis Paal uhindret fik fortsætte paa den maade, vilde det være umuligt at holde ud at være længere der i grænden. Saa reiste de ned til prokurator Olsen, som dengang var den eneste sagfører i den nærliggende lille by, og bad ham om at gjøre alt muligt, for at de kunde faa en ende paa denne sørgelige sagerens tilstand. Prokurator Olsen lovede at gjøre, hvad han kunde. De gav jo ogsaa saadanne oplysninger, at den gamle erfarne jurist ikke var i tvil om, at det vilde gaa Paal galt. Han paatog sig med glæde at føre en sag mod en saadan slyngel.

Men hvor overrasket blev ikke prokuratoren, da han nogle dage senere fik se Paal Sørbø træde ind paa sit kontor; han vilde næsten ikke tro sine egne øine; Paal var saa smørblid, at det var rent rart at se paa, og nærmede sig Olsen med et listigt smil om munden; prokuratoren maatte sige til sig selv, at mage til ræveansigt havde han vel neppe nogengang set hos et menneske.

Paal styndte sig ikke med at komme frem med, hvad han vilde; han snakkede længe baade om det ene og det andet, uden at prokurator Olsen kunde faa den mindste klarhed over, hvad han vilde. Men endelig kom det: Han havde mange penge, sagde han, og skulde betale prokuratoren rigtig godt, om han vilde gjøre sit bedste for at naboerne kunde tabe den sag, han havde lovet at føre for dem. De maatte vel betale, enten de vandt eller tabte; men hvis

han vilde gaa ind paa tilbudet, saa det kunde blive sikkert, at de tabte, skulde han faa betaling, saa han neppe nogengang havde havt en bedre sag.

Denne gang skulde Paal faa svar, som han fortjente. Smilet forvandt aldeles fra hans ansigt, da prokuratoren begyndte en tordentale, som bonden aldrig havde hørt mage til. "En bedre sag!" streg prokurator Olsen. "Ja, det vilde være en nydelig sag det! Du er selv en fjeltring." Men mener du, at andre er ligesaa store fjeltringer, som dig selv, saa tager du skammelig fejl — — —" Og tilslut tog han Paal i den ene arm, smudde ham rundt, førte ham ud gennem døren og slog denne haardt i lige bag ham.

Men havde prokurator Olsen før havt lyst til at gjøre sig al mulig flid for at hjælpe Paals naboer, saa fik han det dobbelt fra denne stund. Det lykkedes ham ogsaa virkelig at vinde sagen, og hvad der var endnu bedre: Paal Sørbø besluttede sig til at flytte fra baade grænd og bygd. Na, hvor godt det var at faa fred der i grænden! Det var mærkeligt, hvor meget ondt et eneste menneske havde været istand til at gjøre!

Opl. paa billedgaade i nr. 37.

Natal er engest koloni.

Til glæde og nytte.

Paa Cappelen's forlag i Kristiania er udkommet 1ste hefte af en liden tegnebog for smaa børn af J. Flood, overlærer ved Sagenes Skole. Hefet koster ikke mere end 30 øre og fortjener at kjøbes i mange hjem. Vi er sikre paa, at den lille tegnebog vil være til baade glæde og nytte for mindre børn. Der er baade fortegninger til at tegne efter og plads ved siden af til at tegne paa.

H. B.

Indsendelse af gaader.

Vi talter de mange indsendere af gaader til vort blad. Vi vil gjerne have gaader; men desværre vil det altid hænde, at vi ikke faar plads til alle, eller at det tager lang tid, før de kommer ind. I anledning af indkomne forespørgsler maa vi oplyse om, at vi hverken giver præmier for indsendelse af gaader eller opløsning af samme.

